

[Erik Appel.]

nær. Vi har Synder nok paa Samvittigheden over for hinanden, lad os ikke forøge dem. Og fremfor alt, lad os bestræbe os for, at det dansk—tyske Forhold ikke skal hemmes og gøres usikkert gennem vor indbyrdes Strid.

Det ærede Medlem udtalte sluttelig, at de tyske Nationalsocialister i Nordslesvig af indre Overbevisning og dybtfølt Trang slutter op i Tro og Kærlighed bag det tyske Riges Fører. Til dette nikker jeg som dansk Mand bifaldende og glæder mig over, at det tyske Mindretals Repræsentant i den danske Rigsdag frit kan udtale sig saadan. At det ærede Medlem i denne Forbindelse udtaler sin Stolthed over, at saa godt som hele den værnepligtige hjemmetyske Ungdom har meldt sig frivilligt i den tyske Kamp, kan jeg forstaa. Om disse tyske unge ogsaa dermed kæmper for Danmarks Fremtid, vil denne Fremtid vise, personlig har de vel næppe haft Tanken andre Steder end hos det tyske Folk. Det ærede Medlems Opgørelse til den danske Rigsdag om at hædre de faldne blandt de i Krigen deltagende hjemmetyske unge kommer derfor noget overraskende, og det er sikkert første Gang i Historien, at et Ønske om at hædres af den danske Stat er fremsat fra hjemmetysk Side. Jeg tager det som et Udtryk for en Loyalitetserklæring mod denne Stat, og saa finder vi nok ved Krigens Slutning en fælles Form for at hædre de frivillige Danske og Tyske, der ud fra dansk Borgerkab gik med i den europæiske Kamp og gav deres Liv som Indsats.

Inger Gautier Schmit: Jeg vil gerne takke den højtærede Kirkeminister for det foreslaaede Tilskud til Dansk Kirke i Udlandet til Udligning af et Valutatab ved Lønningen af Præsterne i Udlandet. Denne Udgift har før været dækket med Penge, der blev taget af en Reservefond, som blev administreret af Kirkeministeriet, men denne Ordning har vakt en Del Kritik og Misfornøjelse, og jeg er derfor glad for, at Kirkeministeriet nu har overført denne Udgift til Finansloven. Jeg synes, at den rettelig hører hjemme der, og jeg mener, at dermed er den Udgift, som det store danske Kirkeselskab er blevet paaført, paa en retfærdig Maade blevet tilbagebetalt Selskabet.

Paa Finansloven findes der en ret stor Udgift til Mødrehjælpsinstitutionen, jeg ser, at Udgiften er opført med en Sum for Statens Vedkommende af ca. 308 000 Kr. Da Mødrehjælpen er en ret ny Institution, idet den er skabt gennem Lov af 15. Marts 1939, ser jeg heri et Udtryk for, at dette Arbejde er i en god og frugtbar Udvikling.

Mødrehjælpsinstitutionen tager Sigte paa dels at hindre, at Kvinder foretager Svangerskabsafbrydelse, fordi de ikke ved, hvad de skal gøre af deres Børn, og har saa tillige den Opgave at bidrage til, at Moderen, naar Barnet er født til Verden, faar de fornuftige Raad, som hun trænger til i en saadan Situation, om, hvordan hun skal forholde sig baade med Hensyn til sig selv og med Hensyn til Barnet.

Jeg synes, at den allerførste og vigtigste Opgave for Mødrehjælpen maa være den at arbejde hen til, at Moder og Barn kan forblive sammen. Institutionen skal ikke blot hjælpe Kvinden over en vanskelig og kritisk Situation, befri hende for Barnet og muliggøre det for hende at fortsætte et tidligere, maaske letsindigt Liv. Da der nu paa Finanslovsforslaget i Aar er en forholdsvis stor Bevilling til dette Arbejde, maa jeg anse det for Udslag af, at der bliver oprettet flere Mødrehjælpsinstitutioner rundt om i Landet, og det vilde interessere mig meget, hvis den højtærede Minister, som dette sorterer under, kunde give Tinget en noget mere indgaaende Redegørelse for, hvorledes Udviklingen former sig. Man kan naturligvis i Bemærkningerne til Forslaget læse sig til de mest elementære Oplysninger, men det, som særlig interesserer mig, er at faa noget mere at vide om, efter hvilke Retningslinier man inden for denne ret store Institution nu gaar frem og tænker sig at gaa frem i de kommende Aar, om man i overvejende Grad lægger Vægt paa det sociale Moment: at hjælpe Kvinden ud af en øjeblikkelig vanskelig Situation, eller om man lægger mere Vægt paa det samfundsmæssige: gennem sine Foranstaltninger at bidrage til, at disse Kvinder beholder Børnene hos sig og dermed sikres imod at komme ud i et letsindigt Liv og hindrer, at Børneværnene rundt omkring i Landet faar en Mængde ekstra Opgaver med de Børn, som Mødrene ikke selv tager sig af og opdrager.